

50

Jesus elsker alle

Skriftsteder: Mark. 7, 24-37; Matt. 15, 21-28.

Hjælp til studiet: *Den store Mester*, s. 270-273; *Fra Bibelens Skatkammer*, bind 8, s. 19-21, 25-27.

Lektiens hovedtanke: Jesus elsker drenge og piger og har omsorg for dem, lige meget hvor de bor.

Særlig for forældre

Den lektie, vi skal lære i denne uge er at vise tolerance og elske mennesker af andre racer. Børnene vil kun kunne lære denne lektie, hvis vi lægger vore egne fordomme til side.

Speciel sang, f.eks. »Jesus vandrer om i verden« og »Jesus elsker alle små.«

Søndag: Hvis der bor en familie af en anden race i jeres nabolag, prøv så at være venlige mod dem, vise dem kærlighed og omsorg.

Mandag: At se Jesus er det højeste mål i vort liv. Tal til dit barn om Jesu komme. Læs Joh. 14, 1-3. Hvis barnet er gammelt nok, kan I måske lære disse vers udenad.

Tirsdag: Vis barnet nogle billeder af drenge og piger af andre nationaliteter og hudfarver. Hjælp barnet til at forstå, at indvendig er de akkurat ligesom barnet selv.

Onsdag: Lav et optrin, hvor disciplene beder Jesus om at sende kvinden bort. Her må du måske »låne« en eller anden til at hjælpe.

Torsdag: Billeder af missionærer, som hjælper mennesker i andre lande vil hjælpe barnet til at få en forestilling om, at dets offergaver bliver brugt til at hjælpe mennesker af andre racer.

Fredag: Tal sammen om hvad Jesus mente, da han sagde til kvinden: »Din tro er stor.« (Udenadsverset). Hun troede, at Jesus kunne og ville gøre hendes datter rask. Hun gav ikke op.

Læs beretningen igen: Mark. 7, 24-37.

Udenadsvers: »Din tro er stor, det ske dig som du vil!« Matt. 15, 28.

Farvelæg en firkant hver dag for udenadsvers og studium af lektien.

Lektien

Bedstefar og Jeanette var ude at spadserere en sabbats eftermiddag. De så en masse dyr, fugle, sommerfugle og blomster. Bedstefar fortalte Jeanette navnene på mange af disse ting.

Men Jeanette lyttede ikke til bedstefar, sådan som hun ellers plejede at gøre. Hun havde et fjernt udtryk i øjnene.

Der lå en stor træstamme lige ved siden af stien. »Lad os sætte os her og hvile os lidt,« sagde bedstefar. De satte sig på den store træstamme. »Hvad er der i vejen, lille skat?« spurgte bedstefar. »Hvor er dit solskin i dag?«

Jeanette så op på bedstefar og smilte. Hun kunne godt lide, at han kaldte hende lille skat. »Bedstefar,« sagde hun. »Er det rigtigt at bede om noget, man ønsker sig rigtig meget?«

»Ja, selvfølgelig, Jeanette, hvorfor spørger du om det?«

»Også bede om noget, man ved, man ikke kan få?« ville hun gerne vide.

»Jamen, hvad er det, du ønsker dig, Jeanette?« Bedstefar ventede, at hun skulle sige en ny dukke eller en cykel eller nogle skjorter. Men det gjorde hun ikke.

»Jeg ville gerne se Jesus,« sagde Jeanette med lav stemme.

Bedstefar sad ganske stille i nogle minutter. Så sagde han: »Lille skat, du får mig til at tænke på en anden, som også meget gerne vil se Jesus. Den beretning findes i Bibelen.«

Jeanette elskede bedstefars historier. Hun så op og sendte ham et stort smil for at vise, at hun gerne ville høre den beretning. Så puttede hun sig tæt ind til ham for at lytte. Dette er den bibelske beretning, som bedstefar fortalte Jeanette, da de sad på træstammen ude i den store skov.

Der var en kvinde, som også gerne ville se Jesus. Men det var hun sikker på, at hun aldrig kunne komme til, fordi hun boede i et andet land end det, Jesus boede i.

En dag gik Jesus og hans medhjælpere ud fra det land, hvor de ellers plejede at være. De gik ind i nabolandet, hvor de håbede at finde et sted, hvor de kunne hvile sig. Det var nemlig sådan, at overalt hvor Jesus kom, fulgte der altid en masse mennesker med. Han havde næsten aldrig tid til at tale til sine disciple. Der var så mange ting, han var nødt til at fortælle dem. Derfor gik de ind i et andet land, hvor denne kvinde boede, som gerne ville se Jesus.

Jesus vidste alt om denne kvinde. Han vidste, at hun havde en pige, som var meget syg. Åh nej, pigens havde hverken ondt i maven eller en brækket arm. Det var slet ikke sådan noget. Hun var syg på sindet.

Satan havde sendt nogle af sine onde engle, for at de skulle bo i denne pige. De fik hende til at gøre ting, hun slet ikke ønskede at gøre. Nogle gange kastede de hende på jorden. Andre gange fik de hende til at gøre fortræd på sig selv.

Pigen syntes ikke om det. Det gjorde hendes mor heller ikke. Ikke den mindste smule. Men de vidste ikke, hvordan de skulle blive fri for disse onde engle. Moderen tænkte og tænkte. Hvordan kunne hun hjælpe sin lille pige?

Hun havde hørt om Jesus. Hun vidste, at Jesus gjorde syge mennesker raske hjemme i sit eget land. Men hun var sikker på, at han ikke ville hjælpe hende. Jøderne troede, at de mennesker, som boede i denne dames land, ikke var bedre end hunde. Moderen tænkte, at Jesus sikkert ikke ville gøre hendes datter rask.

En dag hørte folk, at Jesus og hans disciple var på vej. Jesus kom til deres land! Netop ham, som havde gjort alle disse vidunderlige ting! De kunne næsten ikke tro det.

Moderen og den syge pige hørte også om det. Skulle hun vove at gå til ham? Turde hun vove at bede Jesus om hjælp? Jo mere hun tænkte over det, des mere ønskede hun at se ham. Hun ville bede Jesus om at gøre hendes datter rask.

Så snart Jesus kom i nærheden af kvindens hus, gik hun ud for at møde ham. Hun knælede ned foran ham. Hun sagde: »Herre, . . . forbarm dig over mig! Min datter plages slemt af en ond ånd.«

Der var en bestemt lektie, Jesus måtte lære sine disciple. Han vidste, at de følte, at denne kvinde ikke var bedre end en hund. Jesus ville vise sine medhjælpere, hvordan de opførte sig. Han lod som om, han ikke hørte på hende. Det var sådan, disciplene behandlede hende. Men kvinden blev ved at bede Jesus om hjælp.

Til sidst havde disciplene fået nok af det. »Send hende væk,« sagde de til Jesus. Men Jesus sendte hende ikke væk. Han ville, at hans medhjælpere skulle vide, at han elskede alle, selv denne kvinde. Han vendte sig mod hende og så på hende med et mildt og kærligt blik. Han sagde, at siden hun havde haft så stor en tro, skulle hendes datter blive rask.

Jesus mente, at kvinden havde megen tro. Han gav hende, hvad hun ønskede. Han gjorde hendes datter rask.

Lige i det samme, medens Jesus talte, forlod den onde ånd pigen. Da moderen kom hjem, fandt hun sit barn liggende stille i sengen, og hun var helt rask.

Til sidst lærte Jesu medhjælpere, at Jesus elsker alle — røde mennesker, brune mennesker, sorte mennesker og hvide mennesker. De lærte, at Jesus gerne ville hjælpe enhver, som trængte til ham. Det gjorde ingen forskel for ham, hvordan mennesker så ud, eller hvordan de boede, eller hvilket land de kom fra.

En anden gang gjorde Jesus en mand rask, som var fra et andet land. Manden kunne ikke høre. Han kunne heller ikke tale særlig godt.

Jesus førte manden bort fra alle de andre mennesker. Han stak sine fingre i mandens ører. Han lagde sin finger på mandens tunge. Så så han op mod Himmelen og sagde: »Luk dig op!« Ørerne blev åbne, og manden kunne høre. Tungen blev rask. Manden kunne tale tydeligt. Åh, hvor var det dog dejligt! Han fortalte alle, han mødte, hvad Jesus havde gjort for ham.

Ligesom dengang for længe siden, sådan vil Jesus gerne hjælpe mennesker i dag. Han tager sig ikke af, om ens hud er sort eller rød eller hvid eller brun. Han tager sig ikke af, hvilket land man bor i, eller om man taler engelsk eller fransk eller kinesisk eller et hvilket som helst andet sprog. Han elsker os alle. Og han elsker også Jeanette. En dag vil hendes ønske gå i opfyldelse, hvis hun elsker Jesus. Hun vil få ham at se, når han kommer i skyerne. Du og jeg kan også se ham. Lad os bede om det hver dag og bede ham om hjælp til at være rede til at komme med ham.

